

**Concursul de promovare în funcția de judecător la Înalta Curte de Casație și Justiție
Sesiunea aprilie – septembrie 2023**

Comisia de evaluare pentru Secția Penală

RAPORT DE EVALUARE

Întocmit în temeiul dispozițiilor art. 14 alin. (8) din Regulamentul privind concursul de promovare în funcția de judecător la Înalta Curte de Casație și Justiție, aprobat prin Hotărârea Secției pentru judecători a Consiliului Superior al Magistraturii nr. 1057/06.04.2023, în urma evaluării hotărârilor judecătorești redactate de către candidat:

CANDIDAT: COD 1026

I. Documentele supuse evaluării:

- 30 de hotărâri judecătorești redactate de către candidat, transmise în condițiile art. 12 alin. (8) din Regulamentul de concurs: 16 decizii pronunțate în apel, 1 sentință, 4 încheieri pronunțate în materia măsurilor preventive, 3 decizii pronunțate în contestații în anulare, 1 hotărâre pronunțată în baza Legii nr 302/2004, 1 sentință pronunțată într-o contestație la executare formulată de Administrația Națională a Penitenciarelor, 1 încheiere prin care s-a pronunțat cu privire la sesizarea Parchetului privind confirmarea Ordonanței de renunțare la urmărire penală, 1 încheiere prin care a fost desemnată o altă instanță pentru soluționarea cauzei, respectiv a cererii de abținere formulată de judecător, 1 încheiere în materia măsurilor asigurătorii dispuse de procuror, 1 încheiere pronunțată în baza Legii nr 255/2013 cu referire la art. 6 Cod penal;

- 10 hotărâri judecătorești redactate de către candidat: 8 decizii pronunțate în apel, 1 încheiere pronunțată în materia măsurilor preventive, 1 plângere împotriva ordonanței procurorului prin care s-a dispus clasarea;

- lucrări de specialitate publicate de candidat și orice alte înscrisuri în limba română considerate relevante de către candidat, comunicate de acesta în procedura de înscriere la concurs, conform art. 5 alin. (7) din Regulamentul de concurs: nu este cazul;

- răspunsul candidatului cu privire la explicațiile solicitate de către comisia de evaluare, conform art. 14 alin. (6) din Regulamentul de concurs: nu este cazul;

- sesizări sau observații în legătură cu cele 30 de hotărâri judecătorești mai sus menționate, care se referă la criteriile de evaluare, primite din partea opiniei publice conform art. 12 alin. (11) din Regulamentul de concurs: nu este cazul.

II. Explicații solicitate candidatului de către comisia de evaluare:

a) Explicații solicitate candidatului: nu este cazul;

b) Răspunsul candidatului cu privire la explicațiile solicitate: nu este cazul;

c) Argumentele pentru care au fost reținute sau înlăturate susținerile candidatului: nu este cazul.

III. Sesizări sau observații primite din partea opiniei publice:

a) Sesizări sau observații primite din partea opiniei publice, care se referă la criteriile de evaluare: nu este cazul;

b) Sesizări sau observații primite din partea opiniei publice al căror conținut excede prevederilor art. 12 alin. (11) din Regulamentul de concurs: nu este cazul;

c) Argumentele pentru care au fost reținute sau înlăturate sesizările sau observațiile opiniei publice: nu este cazul.

IV. Criteriile de evaluare și punctajele acordate

a) Capacitatea de analiză și sinteză

Punctaj acordat: 4 puncte

Motivare:

Hotărârile pronunțate tratează o cazuistică variată dar care nu este complexă, identificându-se multiple hotărâri unde problematica abordată este simplistă (decizii în care criticile vizează doar individualizarea judiciară a pedepsei, contestații măsuri preventive, plângeri împotriva ordonanțelor procurorului de clasare, contestații la executare, contestații în anulare).

În ceea ce privește **capacitatea de sinteză**, Comisia de evaluare constată multiple carențe.

Indicăm **hotărârea nr. 1 selectată**, unde obiectul cauzei îl constituie o contestație în anulare întemeiată pe dispozițiile art. 426 lit. b) Cod procedură penală, candidatul redând părți semnificative ale deciziei CCR nr. 297/2018.

„...Analiza dispozițiilor legale ce reglementează întreruperea cursului termenului de prescripție a răspunderii penale trebuie făcută din aceeași dublă perspectivă, ea reprezentând, pe de o parte, o soluție juridică de repunere a organelor judiciare într-un nou termen, integral, de prescripție, în care își poate exercita rolul activ, conferit de dispozițiile art.5 din Codul de procedură penală, de stabilire a adevărului, în cauzele penale, pe baza probelor administrate, iar, pe de altă parte, o manieră prin care societatea, prin intermediul organelor statului, aduce la cunoștința suspectului sau a inculpatului că fapta de natură penală pe care a săvârșit-o nu și-a pierdut rezonanța socială avută în momentul 1 comiterii sale.

Prin prisma acestui ultim aspect, întreruperea cursului termenului de prescripție a răspunderii penale devine eficientă, producându-și efectele, într-o manieră completă, doar în condițiile existenței unor pârghii legale de încunoștințare a persoanei în cauză cu privire la începerea unui nou termen de prescripție. Or o astfel de procedură de aducere la cunoștință poate consta tocmai în comunicarea acelor acte efectuate în cauză, ce au ca efect curgerea unui nou termen de prescripție a răspunderii penale.

Având în vedere jurisprudența mai sus invocată, Curtea constată că legea penală, în ansamblul ei, este supusă atât exigențelor calității legii, impuse prin dispozițiile constituționale ale art.1 alin.(5), cât și celor ale principiului legalității incriminării și a pedepsei, astfel cum acesta este reglementat la art.23 alin.(12) din Constituție. Dispozițiile constituționale anterior menționate impun nu doar reglementarea clară, precisă și previzibilă a faptelor care constituie infracțiuni, ci și a condițiilor în care o persoană poate fi trasă la răspundere penală pentru săvârșirea acestora. Or din ansamblul reglementărilor ce au ca scop angajarea răspunderii penale face parte și instituția prescripției răspunderii penale al cărei mecanism juridic este supus aceluiași cerințe ale principiului legalității și ale standardelor de calitate a legii, inclusiv sub aspectul, mai sus analizat, al mecanismelor juridice prin care suspectul sau inculpatul este informat cu privire la persistența în timp a efectelor sociale ale faptelor de natură penală pe care le-a săvârșit.

Pentru acest motiv, termenele de prescripție sunt prevăzute în cuprinsul părții generale a Codului penal. În acest sens, dispozițiile art.154 din Codul penal în vigoare prevăd termene de prescripție a răspunderii penale, stabilite de legiuitor prin raportare la gravitatea faptelor incriminate, și, în consecință, la limitele speciale ale

pedepselor penale prevăzute pentru infracțiunile reglementate. Cum prescripția răspunderii penale este o instituție de drept penal substanțial care are la bază trecerea timpului, dispozițiile legale ce reglementează termenele de prescripție a răspunderii penale și modalitatea de aplicare a acestora au o importanță considerabilă, atât pentru activitatea organelor judiciare ale statului, cât și pentru persoanele care săvârșesc infracțiuni.

Având în vedere aceste considerente, se impune a fi garantat caracterul previzibil al efectelor dispozițiilor art.155 alin. (1) din Codul penal asupra persoanei care a săvârșit o faptă prevăzută de legea penală, inclusiv prin asigurarea posibilității acesteia de a cunoaște aspectul intervenirii întreruperii cursului prescripției răspunderii penale și al începerii cursului unui nou termen de prescripție. De altfel, data efectuării unui act de procedură ce produce efectul anterior menționat este și data de la care începe să curgă și poate fi calculat noul termen de prescripție. A accepta soluția contrară înseamnă a crea, cu ocazia efectuării unor acte procedurale care nu sunt comunicate suspectului sau inculpatului și care au ca efect întreruperea cursului prescripției răspunderii penale, pentru persoana în cauză o stare de incertitudine perpetuă, dată de imposibilitatea unei aprecieri rezonabile a intervalului de timp în care poate fi trasă la răspundere penală pentru faptele comise, incertitudine ce poate dura până la împlinirea termenului prescripției speciale, prevăzut la art.155 alin.(4) din Codul penal.

Or, conform jurisprudenței Curții Constituționale, o dispoziție legală trebuie să fie precisă, neechivocă și să instituie norme clare, previzibile și accesibile a căror aplicare să nu permită arbitrariul sau abuzul, iar norma juridică trebuie să reglementeze în mod unitar și uniform și să stabilească cerințe minimale aplicabile tuturor destinatarilor săi (a se vedea Decizia nr.637 din 13 octombrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.906 din 8 decembrie 2015, paragraful 34).

Prin raportare la jurisprudența mai sus analizată, Curtea constată că dispozițiile art.155 alin.(1) din Codul penal instituie o soluție legislativă de natură a crea persoanei care are calitatea de suspect sau de inculpat o situație juridică incertă referitoare la condițiile tragerii sale la răspundere penală pentru faptele săvârșite.

Pentru aceste motive, Curtea reține că prevederile art.155 alin.(1) din Codul penal sunt lipsite de previzibilitate și, totodată, contrare principiului legalității incriminării, întrucât sintagma „oricărui act de procedură” din cuprinsul acestora are în vedere și acte ce nu sunt comunicate suspectului sau inculpatului, nepermițându-i acestuia să cunoască aspectul întreruperii cursului prescripției și al începerii unui nou termen de prescripție a răspunderii sale penale.

Mai mult, Codul penal în vigoare modifică sfera de aplicare a instituției răspunderii penale, în favoarea unui regim juridic mult mai permisiv al organelor judiciare, nu doar prin reglementarea regulii conform căreia orice act de procedură îndeplinit în cauză are ca efect întreruperea cursului termenului de prescripție a răspunderii penale, ci și prin majorarea termenului prescripției speciale, conform art.155 alin.(4) din Codul penal, la dublul termenului de prescripție prevăzut pentru fiecare categorie de infracțiuni, comparativ cu dispozițiile art.124 din Codul penal din 1969, care prevedeau împlinirea termenului prescripției speciale dacă termenul de prescripție era depășit cu încă jumătate.

Ulterior, prin decizia nr.358/26.05.2022 a Curții Constituționale a României s-a constatat, din nou, că dispozițiile art.155 alin.1 din Codul penal sunt neconstituționale.

De data aceasta, Curtea Constituțională a României a avut în vedere printre alte argumente următoarele:

Având în vedere sfera de competență a legiuitorului, Curtea constată că, în paragraful 34 al Deciziei nr.297 din 26 aprilie 2018, a evidențiat reperele comportamentului constituțional pe care legiuitorul, iar nu organele judiciare, avea obligația să și-l însușească, acesta, în temeiul art.147 din Constituție, fiind obligat să intervină legislativ și să stabilească clar și previzibil cazurile de întrerupere a cursului prescripției răspunderii penale. De altfel, prin aceeași decizie, Curtea a indicat ca punct de reper inclusiv jurisprudența Curții Federale de Justiție (Bundesgerichtshof - BGH), care a afirmat în jurisprudența sa că dispozițiile de drept penal care reglementează întreruperea termenului de prescripție se interpretează ca excepții atent definite și, prin urmare, nu se pretează la interpretări extinse; așadar, instanțele obișnuite nu pot, pe propria răspundere, să dezvolte legea prin analogie (conform Deciziilor Curții Federale de Justiție în materie penală, Entscheidungen des

Bundesgerichtshofs in Strafsachen - BGHSt 28, 381 ; BGH, Ordonanța din 29.09.2004 - 1 StR 565/03 -; Ordonanța din 16.06.2008 - 3 StR 545/07 -; Ordonanța din 10.08.2017 - 2 StR 227/17 -).

Or, Curtea observă că, prin tăcerea legiuitorului, identificarea cazurilor de întrerupere a cursului prescripției răspunderii penale a rămas o operațiune realizată de către organul judiciar, ajungându-se la o nouă situație lipsită de claritate și previzibilitate, situație ce a determinat inclusiv aplicarea diferită la situații similare a dispozițiilor criticate (fapt confirmat prin constatarea de către Înalta Curte de Casație și Justiție a existenței unei practici neunitare). Astfel, lipsa de intervenție a legiuitorului a determinat în sarcina organului judiciar necesitatea de a se substitui acestuia prin conturarea cadrului normativ aplicabil în situația întreruperii cursului prescripției răspunderii penale și, implicit, aplicarea legii penale prin analogie. Or, Curtea a statuat constant, în jurisprudența sa, că prevederile art.61 alin.(1) din Constituție stabilesc că „Parlamentul este organul reprezentativ suprem al poporului român și unica autoritate legiuitoare a țării”, iar competența de legiferare a acestuia cu privire la un anumit domeniu nu poate fi limitată dacă legea astfel adoptată respectă exigențele Legii fundamentale (Decizia nr.308 din 28 martie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.309 din 9 mai 2012). Totodată, Curtea a statuat că a permite celui care interpretează și aplică legea penală, în absența unei norme exprese, să stabilească el însuși regula după care urmează să rezolve un caz, luând ca model o altă soluție pronunțată într-un alt cadru reglementat, reprezintă o aplicare prin analogie a legii penale. Or, potrivit jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului și a Curții Constituționale, art.7 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și art.23 alin.(12) din Legea fundamentală, care consacră principiul legalității incriminării și pedepsei (nullum crimen, nulla poena sine lege), pe lângă interzicerea, în mod special, a extinderii conținutului infracțiunilor existente asupra unor fapte care, anterior, nu constituiau infracțiuni, prevăd și principiul potrivit căruia legea penală nu trebuie interpretată și aplicată extensiv în defavoarea acuzatului, de exemplu, prin analogie.

Așa fiind, Curtea constată că ansamblul normativ în vigoare nu oferă toate elementele legislative necesare aplicării previzibile a normei sancționate prin Decizia nr.297 din 26 aprilie 2018. Astfel, deși Curtea Constituțională a făcut trimitere la vechea reglementare, evidențiind reperele unui comportament constituțional pe care legiuitorul avea obligația să și-l însușească, aplicând cele statuate de Curte, acest fapt nu poate fi interpretat ca o permisiune acordată de către instanța de contencios constituțional organelor judiciare de a stabili ele însele cazurile de întrerupere a prescripției răspunderii penale.

În consecință, Curtea constată că, în condițiile stabilirii naturii juridice a Deciziei nr.297 din 26 aprilie 2018 ca decizie simplă/extremă, în absența intervenției active a legiuitorului, obligatorie potrivit art.147 din Constituție, pe perioada cuprinsă între data publicării respectivei decizii și până la intrarea în vigoare a unui act normativ care să clarifice norma, prin reglementarea expresă a cazurilor apte să întrerupă cursul termenului prescripției răspunderii penale, fondul activ al legislației nu conține vreun caz care să permită întreruperea cursului prescripției răspunderii penale.

Curtea constată că o astfel de consecință este rezultatul nerespectării de către legiuitor a obligațiilor ce îi revin potrivit Legii fundamentale și a pasivității sale, chiar și în ciuda faptului că deciziile Înaltei Curți de Casație și Justiție semnalau încă din anul 2019 practica neunitară rezultată din lipsa intervenției legislative. De asemenea, Curtea subliniază că rațiunea care a stat la baza pronunțării Deciziei nr.297 din 26 aprilie 2018 nu a fost înlăturarea termenelor de prescripție a răspunderii penale sau înlăturarea dinstituției întreruperii cursului acestor termene, ci alinierea dispozițiilor art.155 alin.(1) din Codul penal la exigențele constituționale. Astfel, Curtea observă că termenele de prescripție generală reglementate de dispozițiile art.154 din Codul penal nu sunt afectate de deciziile Curții Constituționale.

În acest context, Curtea constată că situația creată prin pasivitatea legiuitorului, consecutivă publicării deciziei de admitere amintite, reprezintă o încălcare a prevederilor art.1 alin.(3) și (5) din Legea fundamentală, care consacră caracterul de stat de drept al statului român, precum și supremația Constituției. Aceasta, deoarece prevalența Constituției asupra întregului sistem normativ reprezintă principiul crucial al statului de drept. Or, garant al supremației Legii fundamentale este însăși Curtea Constituțională, prin deciziile pe care le pronunță, astfel că neglijarea constatărilor și dispozițiilor cuprinse în deciziile acesteia determină fragilizarea

structurii constituționale ce trebuie să caracterizeze statul de drept (în același sens, Decizia nr.230 din 28 aprilie 2022, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.519 din 26 mai 2022).

Așadar, Curtea constată că, în cazul de față, legiuitorul a nesocotit prevederile art.147 alin.(4) din Constituție, ignorând efectele obligatorii ale Deciziei nr.297 din 26 aprilie 2018 cu consecința creării unui viciu de neconstituționalitate mai grav generat de aplicarea neunitară a textului de lege „cursul termenului prescripției răspunderii penale se întrerupe prin îndeplinirea”, care, în mod evident, nu prevede niciun caz de întrerupere a cursului prescripției răspunderii penale. Pentru restabilirea stării de constituționalitate este necesar ca legiuitorul să clarifice și să detalieze prevederile referitoare la încetarea cursului prescripției răspunderii penale, în spiritul celor precizate în considerentele deciziei anterior menționate...”

În continuare, candidatul redă părți semnificative din Decizia CCR nr. 358/2022.

Candidatul nu sintetizează concluziile procurorului, ale părților, preluând aproape integral concluziile orale reținute în încheierile de dezbateri. Indicăm **hotărârea nr. 5, 7, 8 depuse și hotărârea nr. 26 selectată**.

În **hotărârea nr. 5 selectată**, candidatul nu face o sinteză a rechizitoriului, reține toate soluțiile de clasare dispuse de procuror (pag. 1-28), după care redă aproape integral Încheierea Judecătorului de cameră preliminară (pag. 28-32), urmată de redarea integrală a Încheierii pronunțată în contestație, reluându-se, în cea mai mare parte, încheierea atacată (pag. 32-34).

În aceeași hotărâre, candidatul nu respectă structura unei hotărâri judecătorești, nu reține o stare de fapt proprie, redă integral declarațiile martorilor (pag. 51-58).

În **hotărârile pronunțate ca instanță de control judiciar**, candidatul preia integral considerentele hotărârii atacate. În această manieră a procedat în **hotărârile nr. 3, 11, 17, 19, 21 selectate și hotărârile nr. 5, 6 depuse**.

În **hotărârea nr. 19 selectată** redă integral convorbirile telefonice (pag. 6-11), făcând greoaie parcurgerea considerentelor și implicit a argumentelor pe care se întemeiază dispozitivul.

În **hotărârea nr. 16 selectată** care a avut ca obiect revocarea măsurii arestării preventive întemeiată pe dispozițiile art. 242 alin. (1) Cod procedură penală, candidatul reține doar generalități:

„După cum s-a statuat în mod constant în jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, prezervarea ordinii publice este apreciată, ca un element pertinent și suficient pentru privarea de libertate a unei persoane, dacă se bazează pe fapte de natura sa arate ca eliberarea respectivei persoane ar tulbura în mod real ordinea publică, deci dacă ordinea publică este efectiv amenințată, iar necesitatea luării/prelungirii/menținerii arestării preventive nu se poate examina într-o manieră pur abstractă, numai în funcție de gravitatea pedepsei (cazul *Letellier contra Franței*)..

Conceptul de pericol pentru ordinea publică reprezintă o predicție, o apreciere asupra comportamentului viitor al inculpatului. În unele situații, gravitatea deosebită a faptei comise poate fi suficientă pentru a contura aprecierea că inculpatul prezintă pericol pentru ordinea publică...”

În ceea ce privește **capacitatea de analiză**, Comisia constată aceleași carențe evidente.

Astfel, în considerentele deciziilor, candidatul detaliază de cele mai multe ori chestiuni nerelevante pentru stadiul procesual al cauzelor, redă fără o cenzură adecvată aproape integral concluziile procurorului, ale părților, astfel cum sunt reținute în încheierile de dezbateri, enumeră măsurile dispuse de prima instanță pe parcursul cercetării judecătorești și probe administrate.

Indicăm cu titlu exemplificativ **hotărârile nr. 5, 7, 8 depuse de candidat, hotărârea nr. 26 selectată**.

Au fost identificate hotărâri unde candidatul preferă o analiză eliptică, aproape inexistentă.

Indicăm în acest sens **hotărârea nr. 13 selectată**, ce a avut ca obiect confirmarea Ordonanței procurorului prin care a dispus renunțarea la urmărire penală.

„...Într-adevăr, în concordanță cu aspectele sesizate de procuror, Judecătorul de cameră preliminară observă că sunt pe deplin îndeplinite condițiile cerute de art.318 alin. 1 - 3 Cod procedură penală, necesare pentru a se putea dispune renunțarea la urmărirea penală care a fost începută în rem prin Ordonanța de începere a urmăririi penale cu privire la fapte emisă de către Poliția (fila 21 dos. u.p.)...”

În același sens și **hotărârea nr. 14 selectată**:

„...Curtea, examinând hotărârea atacată în raport de actele și lucrările dosarului dar și din oficiu, sub toate aspectele de fapt și de drept, conform art. 4251 Cod proc. pen., constată că prezenta contestație este nefondată.

În acest sens, se constată că Tribunalul a aplicat corect prevederile art. 6 Cod penal privind aplicarea legii mai favorabile după judecarea definitivă a cauzei.

Nu se susțin legal criticile aduse de contestatoarea condamnată, singura modificare operabilă în ceea ce o privește, după apariția noului pachet de legi, în materie penală fiind aceea prevăzută de art. 6 alin.6 Cod penal, pe care de altfel, instanța de fond a și dispus-o.”

De asemenea, în hotărârea nr. 23 selectată, Parchetul critică hotărârea cu privire la greșita încadrare juridică a faptei în sensul nerezinerii dispozițiilor art. 229 alin. (1) lit. d) – furt comis în timpul nopții – însă candidatul nu face nicio analiză a probatoriului care să fundamenteze soluția pronunțată.

„...În acest sens, situația de fapt, împrejurările și modalitatea de săvârșire a infracțiunilor au fost corect reținute de către prima instanță de judecată, după cum s-a arătat anterior, beneficiind de deplin suport probator în actele și lucrările dosarului.

De altfel, niciunul dintre apelurile declarate nu vizează situația de fapt, iar pe de altă parte inculpat ...

Singura eroare a instanței de judecată este dată de aceea că nu a reținut și circumstanța prev. de art. 229 alin. 1 lit. d din Codul penal, astfel cum s-a menționat în actul de sesizare, din ansamblul materialului probator administrat în cauză atât în faza de urmărire penală cât și în faza de judecată, rezultând fără dubiu, că fapta de furt calificat în dauna persoanei vătămate V.2 a fost săvârșită în timpul nopții și prin efracție, respectiv escaladarea gardului, respectiv plângerea și declarația persoanei vătămate V.2, procesul verbal de cercetare la fața locului, procesul verbal de conducere în teren, declarațiile inculpatului I.1.”

La stabilirea punctajului comisia concluzionează însă că prevalează lipsa de manifestare a capacității de sinteză și de analiză.

b) Coerența în exprimare

Punctaj acordat: 3 puncte

Motivare:

Comisia de evaluare constată o exprimare defectuoasă a candidatului în cele mai multe hotărâri, în condițiile în care acestea nu prezintă o complexitate deosebită.

Comisia indică, cu titlu exemplificativ, **hotărârea nr. 5 depusă:** „În plus, în cele din urmă, inculpatul I.1 a consimțit să furnizeze o declarație (pag. 12)...

Inculpatul I.1 a fost total dezinteresat de efectele pe care urma să le producă asupra organismului uman consumul de băutură contrafăcută, ceea ce arată cât preț a pus acesta pe viața concetățenilor săi cărora le-a vândut fără niciun fel de reținere băutură neverificată.

Se reflectă, prin urmare, cruzime în gândirea inculpatului și acceptarea faptului că acest alcool poate produce decesul consumatorilor. Inculpatul și-a asumat cu mare ușurință faptul că unii dintre consumatori pot deceda și nu a fost preocupat nicio clipă de consecințele faptelor sale.

În aceeași foarte scurtă perioadă.....

La data de 13 iunie 2016, martorul M.14 a declarat că a consumat și el în acea seară țuică de la barul inculpatului și că i-a fost rău o săptămână.

Salvarea acestuia a fost că a vărsat lichidul ingerat și a fost găsit imediat de fratele lui, având spume la gură, lichidul vărsat fiind de culoare verde... datorându-se exact culpei impardonabile a inculpatului I.1 care nu a găsit de cuviință să analizeze conținutul lichidului dobândit, în cadrul unui laborator acreditat în astfel de operațiuni.

Aceasta întrucât în cauză ne aflăm în ipoteza în care inculpatului I.1 i s-a comunicat la data de 23.06.2015 chiar rechizitoriul nr. al Parchetului de pe lângă Judecătoria acesta reprezentând, practic, cel mai

important act întocmit în cauză pe numele său, adică exact în sensul apreciat ca fiind constituțional de către Curtea Constituțională a României...”

Hotărârea nr. 6 depusă de candidat: „...Împotriva acestei sentințe au declarat apeluri PARCHETUL DE PE LÂNGĂ TRIBUNALUL, cât și inculpații I.1 și I.2, criticând-o pentru diferite motive de nelegalitate”

„... deoarece ar fi fost obținute în temeiul unui text de lege declarat neconstituțional – este vorba despre art. 142 alin. 1 Cod penal...”

Hotărârea nr. 7 depusă: „... Că este așa o spun răspicat și concludent dispozițiile coroborate ale Codului civil...”

Hotărârea nr. 14 selectată: „...Nu se susțin legal criticile aduse de contestatoarea condamnată, singura modificare operabilă în ceea ce o privește, după apariția noului pachet de legi, în materie penală....”

Hotărârea nr 15 selectată: „Este suficientă lecturarea celor nu mai puțin de 5 pagini reținute în rechizitoriu, infracțiunilor pe care acest inculpat le-a săvârșit de-a lungul celor 30 de ani pentru ca cineva să edifice despre cine este vorba în prezenta cauză...”

Hotărârea nr 21 selectată: „... Instanța, în esență, în baza art. 396 alin. 2 C.proc.pen., art. 193 alin. 2 C.pen., l-a condamnat...”

Hotărârea nr. 28 selectată: „...În acest sens, a arătat că s-a uitat a se preciza în dispozitiv și minută temeiul juridic al aplicării măsurii educative impuse inculpatului...”

Ca atare, la stabilirea punctajului, comisia de evaluare se va raporta strict la aspectele constatate.

c) Argumentația din punctul de vedere al clarității și logicii

Punctaj acordat: 5 puncte

Motivare:

Argumentele folosite de candidat îmbracă, de cele mai multe ori, un caracter general și ambiguu.

Modalitatea în care a procedat candidatul în unele hotărâri, prin reluarea argumentelor reținute în Încheierea de Cameră preliminară, reluarea enumerării mijloacelor de probă administrate în cauză (urmărire penală, judecata în primă instanță), redarea excesivă a convorbirilor telefonice, redarea stării de fapt din rechizitoriu în mod repetat (**hotărârea nr. 8 depusă de candidat, hotărârea nr. 5 selectată**), intercalarea analizei probelor cu starea de fapt și reținerea unor dispoziții legale care nu au legătura cu cauza afectează în mod grav coerența și logica întregului demers analitic, împiedicând urmărirea raționamentului avut în vedere.

De exemplu, în **hotărârea nr. 2 depusă**, deși au fost reținute de procuror dispozițiile art. 223 alin. (2) Cod procedură penală, candidatul face referire la toate cazurile în care se poate dispune arestarea preventivă indicate la art. 223 alin. (1) Cod procedură penală:

„... Drept urmare, s-a solicitat arestarea preventivă a celor doi inculpați mai sus menționați, în temeiul disp. art. 224 C.proc.pen., art. 223 alin. 2 C.proc. pen. rap. la art. 202 alin. 1 și 2 C.proc.pen., pentru o perioadă de 30 de zile, începând cu data de 13.07.2021 și până la data de 18.08.2021, inclusiv.....”

De asemenea, conform art. 223 alin. (1) C. proc. pen., „măsura arestării preventive poate fi luată de către judecătorul de drepturi și libertăți, în cursul urmăririi penale, ... numai dacă din probe rezultă suspiciunea rezonabilă că inculpatul a săvârșit o infracțiune și există una dintre următoarele situații:

a) inculpatul a fugit ori s-a ascuns, în scopul de a se sustrage de la urmărirea penală sau de la judecată, ori a făcut pregătiri de orice natură pentru astfel de acte;

b) inculpatul încearcă să influențeze un alt participant la comiterea infracțiunii, un martor ori un expert sau să distrugă, să altereze, să ascundă ori să sustragă mijloace materiale de probă sau să determine o altă persoană să aibă un astfel de comportament;

c) inculpatul exercită presiuni asupra persoanei vătămate sau încearcă să realizeze o înțelegere frauduloasă cu aceasta;

d) există suspiciunea rezonabilă că, după punerea în mișcare a acțiunii penale împotriva sa, inculpatul a săvârșit cu intenție o nouă infracțiune sau pregătește săvârșirea unei noi infracțiuni...”

Indicăm, în același sens, și **hotărârea nr. 20 selectată**, cauza având ca obiect **contestație în anulare** întemeiată pe dispozițiile art. 426 lit. b) Cod procedură penală. Candidatul redă dispozitivul sentinței, starea de fapt reținută de prima instanță, decizia instanței de apel, după care redă părți semnificative din decizia CCR nr. 297/2018, reluând dispozitivul instanței de apel.

De asemenea, în **hotărârea nr. 18 selectată**, deși se invocă, în concret, existența cauzei de nerecunoaștere sau de neexecutarea a hotărârii prevăzute de art. 241 lit. i și ii din Legea nr. 304/2004, candidatul se rezumă doar la a menționa că nu există vreun motiv de nerecunoaștere a hotărârii: „... **Curtea nu constată incidența în cauză a vreunui dintre motivele de nerecunoaștere sau neexecutare a hotărârii prevăzute de disp. art. 241 din Legea nr. 302/2004...**”

Comisia de evaluare concluzionează că exemplele redate nu sunt accidentale, prin urmare vor fi luate în considerare la stabilirea punctajului.

d) Încuviințarea sau înlăturarea argumentată a cererilor părților prin raportare la probe, principii și reguli de drept

Punctaj acordat: 6 puncte

Motivare:

Comisia de evaluare a identificat hotărâri în care candidatul nu argumentează în profunzime cererile părților prin raportare la probe, principii și reguli de drept.

Astfel, în **hotărârea nr. 7 depusă de candidat**, apelanta parte responsabilă civilmente a solicitat disjungerea acțiunii civile și suspendarea judecării, dar instanța de apel nu motivează prima cerere, iar pe cea de-a doua o motivează în mod eliptic: „... *De asemenea, aceeași parte responsabilă civilmente a mai formulat și o cerere prealabilă de disjungere a acțiunii civile din prezenta cauză penală și formarea unui nou dosar în vederea soluționării acesteia, având în vedere că soluționarea ei va determina în mod evident tergiversarea soluționării acțiunii penale și implicit depășirea termenului rezonabil de soluționare a acesteia.*

După disjungerea laturii civile și formarea unui nou dosar pentru soluționarea acesteia, a înțeles să formuleze având în vedere prevederile art. 262 alin. 4 din Legea 85/2014 (privind procedurile de prevenire a insolvenței și de insolvență), prevederi legale exprese pentru societățile de asigurări, ce deroga de la prevederile comune stabilite prin art. 75 alin. 2 din Legea 85/2014, o cerere privind suspendarea de drept a acestei acțiuni civile.

Prin încheierea din data de, instanța de control judiciar a respins ambele cereri, motivând că acestea nu se încadrează în dispozițiile art. 367 C.proc.pen. referitoare la suspendarea judecării și care guvernează procesul penal...”

În **hotărârea nr. 5 depusă de candidat**, apelantul inculpat a invocat existența unei cauze de neimputabilitate (eroarea) iar, pe de altă parte, trimiterea cauzei spre rejudecare la prima instanță pentru respectarea dublului grad de jurisdicție.

Candidatul argumentează lapidar prima critică: „...*Or, în speța de față ne aflăm exact în ipoteza alin.2 al acestui text de lege, necunoașterea aspectului că alcoolul achiziționat era metilic, iar nu etilic, datorându-se exact culpei impardonabile a inculpatului I.1 care nu a găsit de cuviință să analizeze conținutul lichidului dobândit, în cadrul unui laborator acreditat în astfel de operațiuni...*”

A doua critică este omisă.

Ca atare, comisia de evaluare va ține seama la acordarea punctajului de aspectele constatate.

e) argumentarea coerentă și corectă din punctul de vedere al logicii juridice

Punctaj acordat: 5 puncte

Motivare:

Așa cum s-a arătat anterior, au fost identificate mai multe hotărâri în care candidatul nu face o analiză coerentă din punct de vedere al logicii juridice, adoptând un stil de cele mai multe ori succint, lapidar.

Indicăm **hotărârea nr. 6 depusă de candidat**: „... Parchetul a criticat hotărârea primei instanțe, pentru nelegalitate în sensul că prin încheierea de îndreptare eroare materială nu se poate dispune încetarea procesului penal, fiind o greșeală de judecată și nu o eroare materială...”

Parchetul invocă, în esență, următoarele: „... Cu privire la încetarea procesului penal pentru infracțiunea prev. de art. 193 al.2 Cod penal, arată că noua codificare a restrâns sfera aplicării instituției împăcării numai la infracțiuni la care acțiunea penală se pune în mișcare din oficiu, în cazul în care aceasta este prevăzută explicit de lege. Pe de altă parte, împăcarea trebuie realizată până la citirea actului de sesizare a instanței.

Reținerea împăcării în cauză pentru infracțiunea prev. de art. 193 al.2 Cod penal, este nelegală prin prisma aspectelor învederate și a manifestării de voință a persoanei vătămate din data de 08.12.2015, aceasta precizând în mod concret că își retrace plângerea.

Similar, încheierea de îndreptare din este nelegală, întrucât reținerea în cauză a împăcării poate fi calificată ca o greșeală de judecată și nu o eroare materială ce poate fi îndreptată în condițiile art. 278 Cod procedură penală.”

Candidatul nu analizează în profunzime argumentele Parchetului, optând pentru o motivare eliptică, argumentarea nefiind nici coerentă și nici corectă din punct de vedere la logicii juridice:

„...În ceea ce privește pretinsa nelegalitate a modificării cauzei care înlătură răspunderea penală prin procedura reglementată de art. 278 Cod procedură penală se reține că în conformitate cu prevederile textului de lege respectiv erorile materiale evidente din cuprinsul unui act procedural se îndreaptă de instanța care a întocmit actul, la cererea celui interesat ori din oficiu.

Analizând substanța aspectului criticat care a făcut obiectul încheierii de îndreptare a erorii materiale din data de întocmită de către Tribunalul, Curtea constată că, într-adevăr, acestea se încadrează în noțiunea mai sus menționată, aceea de „erori materiale evidente” întrucât persoana vătămată AA – raportat la infracțiunea prev. de art. 193 alin.2 Cod penal – a declarat în mod expres că își retrace plângerea formulată împotriva inculpatului I.1 pentru săvârșirea acestei infracțiuni (fila 67 vol. II, dosar Tribunalul). Prin urmare critica este neîntemeiată...”

În aceeași decizie, candidatul nu structurează analiza criticilor, tratând laolaltă aspectele de nelegalitate și de netemeinicie invocate de parchet, inculpat, celelalte părți.

De asemenea în **hotărârea nr. 21 selectată**, Parchetul a solicitat admiterea apelului și trimiterea cauzei spre rejudecare, deoarece instanța de fond a omis a se pronunța pe latură civilă. Deși critica era punctuală, pe o chestiune de procedură, candidatul redă, din nou, în considerentele deciziei rechizitoriul, dar și dispozitivul sentinței atacate:

„... Astfel, în acest sens, prin rechizitoriul nr. al Parchetului de pe lângă Judecătoria, inculpatul I.1 a fost trimis în judecată pentru săvârșirea infracțiunii de lovire sau alte violențe.

...Instanța, în esență, în baza art. 396 alin. 2 C.proc.pen., art. 193 alin. 2 C.pen., 1-a condamnat pe inculpatul I.1 la pedeapsa de 7 luni închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de lovirea sau alte violențe, faptă prev. de art. 193 alin. 2 C.pen.

În baza art. 396 alin. 2 C.proc.pen., art. 206 alin. 1 C.pen., 1-a condamnat pe același inculpat la pedeapsa de 3 luni închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de amenințare, faptă prev. de art. 206 alin. 1 C.pen.

În temeiul art. 38 alin. 1 și 39 alin. 1 lit. b) C.pen., a contopit pedepsele aplicate inculpatului și a aplicat pedeapsa cea mai grea de 7 luni închisoare, la care s-a adăugat un spor de 1/3 din pedeapsa de 3 luni, respectiv o lună închisoare, urmând ca, în final, inculpatul să execute pedeapsa rezultantă de 8 luni închisoare, dispunându-se suspendarea executării pedepsei sub supraveghere pe o durată de 2 ani.”

În același sens, în **hotărârea nr. 29 selectată**, deși se invocă exclusiv dispozițiile art. 426 lit. b) Cod procedură penală, candidatul face trimitere la toate cazurile de contestație în anulare:

„... Contestatorul, și-a întemeiat contestația pe prevederile art. 426, făcând referire la disp. art. 426 alin. 1 lit. b) C.pr.pen.

Analizând contestația în anulare prin prisma disp. art. 431 C.proc.pen. Curtea constată că potrivit disp. art. 426 C.p.p., împotriva hotărârilor penale definitive se poate face contestație în anulare în următoarele cazuri:

a) când judecata în apel a avut loc fără citarea legală a unei părți sau când, deși legal citată, a fost în imposibilitate de a se prezenta și de a înștiința instanța despre această imposibilitate;

b) când inculpatul a fost condamnat, deși existau probe cu privire la o cauză de încetare a procesului penal;

c) când hotărârea a fost pronunțată de alt complet decât cel care a luat parte la dezbaterile pe fond a procesului;

d) când instanța nu a fost compusă potrivit legii ori a existat un caz de incompatibilitate;

e) când judecata a avut loc fără participarea procurorului sau a inculpatului, când aceasta era obligatorie, potrivit legii;

f) când judecata a avut loc în lipsa avocatului, când asistența juridică a inculpatului era obligatorie, potrivit legii;

g) când ședința de judecată nu a fost publică, în afară de cazurile când legea prevede altfel;

h) când instanța nu a procedat la audierea inculpatului prezent, dacă audierea era legal posibilă;

i) când împotriva unei persoane s-au pronunțat două hotărâri definitive pentru aceeași faptă. ”

La stabilirea punctajului comisia de evaluare va ține seama de maniera improprie de argumentare adoptată de către candidat.

f) Evitarea expunerii și detalierii aspectelor nerelevante în motivare

Punctaj acordat: 6 puncte

Motivare:

Astfel cum s-a arătat anterior, candidatul nu analizează temeinic toate cauzele cu care a fost investit, reținând în multe hotărâri aspecte nerelevante.

Indicăm cu titlu exemplificativ **hotărârea nr. 3** depusă de candidat, ce a avut ca obiect **apelul** declarat de Parchet, invocând greșita achitarea a inculpaților, apreciindu-se că fapta reținută în sarcina acestora întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de camătă, sunt reținute și aspecte nerelevante din perspectiva soluției adoptate, respectiv aceea a condamnării inculpaților pentru săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 351 Cod penal: „... Potrivit art. 31 din Avizul nr. 11 (2008) al Consiliului Consultativ al Judecătorilor Europeni (CCJE) în atenția Comitetului de Miniștri al Consiliului Europei privind calitatea hotărârilor judecătorești se reține că pentru a fi de calitate, hotărârea judecătorească trebuie percepută de justițiabil și de societate în general drept rezultatul unei aplicări pertinente a regulilor de drept, al unei proceduri echitabile și al unei aprecieri convingătoare a faptelor, fiind executabilă. Justițiabilul va avea atunci convingerea că a fost examinată cauza sa și că a fost soluționată corect și societatea va percepe hotărârea ca pe un factor ce poate restabili pacea socială...”

În cauzele care au avut ca obiect **măsuri preventive**, fie reține și alte temeuri de drept străine cauzei, fie procedează la o analiză mai mult teoretică, având tendința de argumentare în termeni generali a problematicii analizate, nerelevantă în economia motivării soluției.

De asemenea, în cauzele în care au fost invocate decizii pronunțate de instanța de contencios constituțional, candidatul redă părți însemnate din considerentele acestora, fără a face o trimitere punctuală în funcție de cauza dedusă judecății.

Comisia reține, de asemenea, și **hotărârea nr. 25** selectată, unde candidatul nu reține doar aspectele relevante invocate de procuror respectiv de părți ci le redă ca atare, integral sau aproape integral.

La stabilirea punctajului comisia de evaluare va ține seama de ponderea ridicată a aspectelor nerelevante din motivările candidatului, dar și de natura diversă a acestora.

g) Redactarea dispozitivului într-o formă clară, concisă, aptă de a fi pusă în executare

Punctaj acordat: 7 puncte

Motivare:

Dispozitivul hotărârilor este redactat, în general, în formă clară și concisă, apt de a fi pus în executare.

A fost identificată o hotărâre în care candidatul nu a menționat, în mod expres, bunurile mobile și imobile ale inculpaților 1 și 2 asupra cărora a fost menținută măsura sechestrului asigurator, făcându-se trimitere doar la ordonanța procurorului (**hotărârea nr. 5 selectată**).

În **hotărârea nr. 2** selectată, candidatul reține „..... *Cercetată și pronunțată în camera de consiliu astăzi,*”

Aceleași mențiuni sunt observate și în **hotărârea nr. 6 selectată**: „.....*Cercetată și pronunțată în ședința din camera de consiliu, astăzi,*”

De asemenea, în **hotărârea nr. 8 depusă de candidat**, în dispozitiv indică perioada în care inculpații I1-I3 s-au aflat sub măsura preventivă a controlului judiciar, deși dispozițiile art. 399 alin. (1) Cod procedură penală obligă instanța să se pronunțe asupra menținerii, revocării, înlocuirii sau încetării de drept a măsurii preventive dispuse pe parcursul procesului penal cu privire la inculpat.

h) Analiza și interpretarea probelor administrate

Punctaj acordat: 7 puncte

Motivare:

În cauzele cu care a fost investit candidatul, nu analizează minuțios toate probele administrate, optând, de cele mai multe ori, pentru expunerea integrală a declarațiilor martorilor, redarea integrală, pe mai multe pagini, a convorbirilor telefonice.

De asemenea, în hotărâri pronunțate în apel enumeră toate probele administrate în faza de urmărire penală, deși instanța analizează legalitatea și temeinicia hotărârii pronunțate de prima instanță.

Indicăm, cu titlu exemplificativ, **hotărârea nr. 6 depusă de candidat**:

„.... *Faptele astfel descrise reies fără putință de tăgadă din coroborarea declarațiilor martorilor denunțatori cu procesele verbale de redare a convorbirilor ambientale și telefonice purtate între inculpata I.2 și martorul denunțator AA; inculpatul I.1 și același martor denunțator, precum și între inculpații I.1 și I.3; procesele verbale de cercetare la fața locului și planșele fotografice anexate, rapoartele criminalistice efectuate de către I.P.J. referitoare la lucrările întocmite de către candidați, dar și suportii optici ce conțin înregistrările sistemelor de supraveghere aparținând SC.3 și SC.1 și planșa fotografică anexă ce conține capturi foto; actele medico – legale depuse de AA, actele privind examinarea medicală a lui I.1 transmise de I.P.J. Centrul de arest și arestare preventivă.*”

În același sens indicăm **hotărârea nr. 19 selectată**.

Ca atare, la stabilirea punctajului comisia de evaluare va ține seama de aspectele constatate.

i) Modul în care a fost respectată jurisprudența Curții Constituționale, a Înaltei Curți de Casație și Justiție, a Curții Europene a Drepturilor Omului și a Curții de Justiție a Uniunii Europene, atunci când este cazul

Punctaj acordat: 7 puncte

Motivare:

În hotărârile supuse evaluării au fost identificate trimiteri la jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție, a Curții Constituționale, a Curții Europene a Drepturilor Omului, cu incidență asupra chestiunilor supuse analizei.

Indicăm cu titlu exemplificativ **hotărârile nr. 3 și 4 depuse de candidat, hotărârile nr. 16 și 17 selectate**, cu mențiune că și pentru acest punct rămân valabile observațiile enunțate anterior.

Totuși, deficiențele constând în redarea pe larg a acestora, exemplificate sub criteriile anterioare, vor fi avute în vedere la acordarea punctajului.

j) respectarea termenelor rezonabile de soluționare a cauzelor și de redactare a hotărârilor

Punctaj acordat: 9 puncte

Motivare:

Curtea de apel a înaintat comisiei datele statistice privind activitatea candidatului în perioada 01.10.2007 – 30.04.2023.

Comisia de evaluare constată din datele furnizate că au fost respectate termenele rezonabile de soluționare a cauzelor, perioada medie de soluționare a cauzelor de către candidat fiind situată sub 6 luni.

Candidatul în perioada de referință a înregistrat depășiri minore ale termenelor de redactare a hotărârilor, iar în anii 2009-2014, 2016, 2020, 2022 nu a redactat nici o hotărâre prin depășirea termenelor de redactare. În restul anilor analizați se poate observa că în anul 2017 din cele 117 hotărâri redactate 11 au fost redactate cu o întârziere medie de 9 zile.

Comisia a ținut cont și de faptul că în perioada 2012-2018 candidatul a îndeplinit și funcția de președinte al secției penale.

V. Punctaj total: 59 puncte

Data: 8 august 2023

Comisia de evaluare pentru Secția Penală

Jud.

Jud.

Prof. univ. dr.